

ABRAHAM HANS

EERSTE KOERS, TWEEDE PRIJS

«Jongen, wees toch voorzichtig!»

Moeder Wellens leidde Jan tot aan het hek. Haar zoon zou vanmiddag aan de eerste wielervedstrijd deelnemen. 't Was een kermiskoers voor nieuwelingen te Vosselare. Er zou veel volk zijn.

Jan reed heen. Hij was kalm. Hij voelde de ernst van deze dag. Eindelijk zou hij in het openbaar uitkomen als renner.

Een vaste wil beheerste hem. Hij zou hard strijden.

Jan reed voorbij «De Donk».

De baron had niet meer van zich laten horen.

«Ha, tiran, vandaag begin ik aan de bevrijding van mijn ouders», sprak Jan bij zich zelf.

En nog meer voelde hij het belang van zijn opzet.

Een andere renner haalde hem in. Ze begroetten elkaar vriendelijk. Ze spraken over de wedstrijd en de ingeschrevenen.

Toen begon de kennis over Pieter Lemmink.

«Ik heb hem in het hospitaal bezocht, hij zal genezen, maar gebrekkig blijven», zei Jan.

«Dat is toch wreed. Als ge nu bepeinst, dat hij verleden jaar op Drongen de eerste uitkwam. Hij had het ver kunnen brengen. Maar wie zou hem zo geslagen hebben?»

«Hij houdt vol, dat hij gevallen is, maar de dokter zegt, dat het niet kan zijn. 't Gerecht is al enige keren geweest. «'k Ben gevallen», zegt Pieter altijd. In Roos haar herberg is het niet gebeurd. Ik heb Pieter die avond meegenomen».

En Wellens vertelde zijn tocht met de bedronken jongen.

«Hij is bij ons uit de schuur vertrokken», vervolgde hij. «'s Avonds lag hij gekwetst voor de deur van zijn vader. Ik heb dat moeten getuigen voor het gerecht».

«Zou het niet in de «Vlasbloem» gebeurd zijn?»

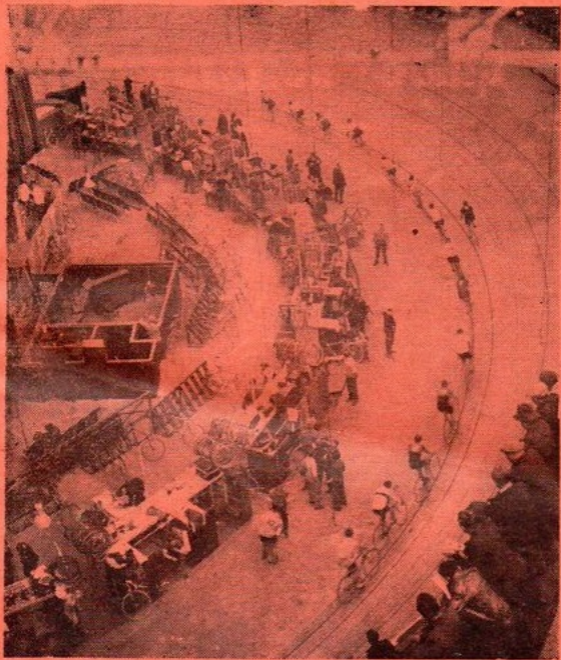
«Mogelijk... Pieter moet een reden hebben om het te verzwijgen. 't Is zonderling.»

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

«En zal hij erg gebrekkig blijven»

«Ja, hij zal zijn been slepen. Ik weet het van onze dokter, die bij hem te Gent geweest is.»

«'t Is wreed, 't is wreed! Hoe een mens zich in zijn ongeluk kan smijten. De drank en Roos, dat vrouwmens».

Ze kwamen op het dorp aan, waar het kermis was en zich reeds volk bevond. De vlaggen hingen uit.

Jan Wellens voelde zich wat vreemd toen hij aan het lokaal van de sportkring kwam. In een achtergebouwtje verzamelden zich de renners.

Jan trok zijn trui aan, die hij te Gent gekocht had. Moeder had een broek voor hem geknipt en genaaid.

Sommigen bekeken hem nieuwsgierig en vroegen elkaar, wie hij was.

Jan maakte zich bekend. Toen hij buiten trad met een zonderlinge gewaarwording, zo in die ongewone kledij, kwamen enige jonge mannen van Drogen en Leerne bij hem.

«Ha, Jan, ge doet mee! Ge begint er aan», zei er één.

Wellens was tevreden aanspraak te hebben. De jongens wensten hem bijval. Hij moest dan zijn rugnummer gaan halen.

Er kwam veel volk toe. Plots klopte baron de Bontink Jan op de schouder.

«Ge ziet er flink uit», zei hij.

Reginald, die de auto gestald had, naderde ook en groette Jan genegen.

«We komen kijken», zei hij. «We weten, dat ge u daarom niet zenuwachtig zult maken».

«Beschouw alles nog als oefening», sprak baron de Bontink. «Er volgen nog veel koersen».

De wedstrijd zou nu aanvangen. De veldwachter en een paar gendarmen dreven de toeschouwers achteruit op twee rijen. De renners stelden zich op. Er waren er vierendertig.

Veel mensen keken belangstellend naar Jan Wellens, die een van de oudste en grootste was.

't Reglement werd voorgelezen. En toen gaf men het sein. De groep vertrok. Er waren vijftien ronden van ongeveer vier kilometers. De kampers zouden dus telkens kort na één door het dorp rijden.

De kleurige bende stooft heen. En Jan had nu alle verlegenheid afgelegd. Hij was thans renner, beheerst door een vaste wil. Hij merkte al dadelijk, dat er geducht zou gestreden worden, al werd deze koers als een kleine sportgebeurtenis beschouwd.

In die wedstrijden toch werden de beroepsrenners gevormd.

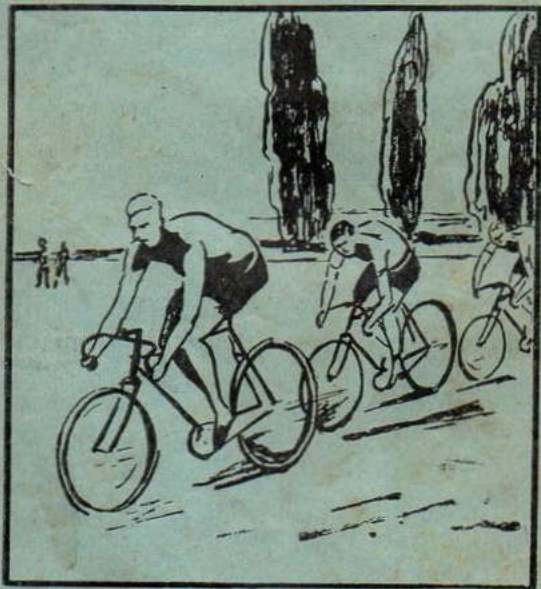
Na drie ronden was er een kopgroep van een twaalfstal renners. Baron de Bontink en Reginald zagen met genoegen dat Jan Wellens er bij was.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

«Hij rijdt prachtig», zei de Bontink.

«O, ik heb het altijd gezegd, dat hij voor de wielersport als aangewezen is», sprak Reginald.

En ze hoorden rondom hen al spoedig met lof over hun beschermeling spreken. Er waren sportmannen die Jan reeds vlug ontdekt hadden in de hoop.

«Die kan meer,» zei er één.

«Ja, wie is dat?»

«Een jongen van Drongen. Hij begint laat aan de wielersport.»

«Maar hij is al ver op weg. Als hij volhoudt zullen we nog van hem horen.»

Reginald stootte zijn oom aan.

«Ja, ik hoor het wel,» fluisterde deze. «Ze merken het dat Jan zich reeds flink geoefend heeft.»

De Bontink had een premie van twintig frank gegeven. Een jongen van het dorp won die. Jan haalde een andere weg. 't Was zijn eerste succes. Tien frank. Maar hij reed nu niet om het geld.

Het volk ging op in de koers.

Te Vosselare werd reeds meerdere jaren in het zomerseizoen een wielervedstrijd voor nieuwelingen georganiseerd. De sportliefhebbers van het dorp en uit de omgeving beleefden er telkens veel genoeg aan.

Men juichte bekenden toe, maakte zich druk over ontsnappingen en redetwistte over de renners.

Na de zesde ronde ontstond er plots meer jacht. En Wellens spande zich in om een renner van het dorp in te halen. Alle aandacht ging nu naar deze twee en men voorspelde reeds dat ze tot het einde zo zouden strijden.

De Bontink en Reginald geraakten ook in spanning. Ze zwegen echter, want ze begrepen hoe de dorpsbewoners hun parochiaan aanvuurden en al hun hoop op hem stelden.

De twee bleven vóór de anderen. 't Werd de laatste ronde. En er heerste nu geestdrift als bij een grote wedstrijd.

«Daar zijn ze!» klonk het.

«Jan heeft hem ingehaald!» zei de Bontink.

«Hij zal nog winnen.»

Luider moedigde het volk de dorpsgenoot aan.

«Vooruit Doonink!» klonk het.

Maar Jan hield ook vol.

De gendarmen moesten de toeschouwers terugduwen, want de rijen bogen zich voorwaarts, nu de twee kampers de eindstreep naderden.

't Sprinten begon. Doonink was daar meer op voorbereid dan Jan: hij had al in verscheidene koersen meegedongen. En nu ook verraste hij Wellens door een uiterste krachtinspanning. Hij won met een wiellengte. Geestdriftige toejuichingen braken los en vrienden hieven

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

Doonink op hun schouders.

Maar enige sportmannen drukten ook Jan de hand.

«Uw eerste koers?» vroegen ze.

«Ja.»

«Volhouden, hoor!» klonk het. «Gij zijt op de goede weg. We hebben beginners nog zelden zo zien rijden. Volhouden!»

De Bontink en Reginald wensten Jan hartelijk geluk met zijn tweede prijs. En Wellens had een heerlijk gevoel. Hij benijdde Doonink niet, maar het vertrouwen in zichzelf werd zeer versterkt door de uitslag.

De overige renners naderden ook, maar men keek alleen naar Doonink en Jan Wellens, wiens naam nu van mond tot mond vloog.

Doonink kwam Jan begroeten.

«We hebben ons best gedaan, hé,» zei hij.

«Ja, maar ge hebt eerlijk gewonnen,» sprak Wellens.

«Ik moest me fel weren.»

't Volk zag met genoegen de goede verstandhouding tussen de twee knappe renners.

«Zo moet het zijn!» riep een boer uit en hij knikte goedkeurend. «Elkaar bekampen en vrienden blijven! Ja, ja, dat is sport en wie er tegen is, moet onder een kuip kruipen, want hij is van onze tijd niet!»

Men lachte en gaf de boer gelijk.

Jan ontving zijn prijs, honderd frank. Hij dacht aan vader en moeder. Het was een luttele som, maar vandaag had hij het grote werk van hun sociale ontvoogding ingezet. 't Zou gaan, 't moest gaan.

Wellens werd nog druk omringd. En een lid van een sportvereniging vroeg om hem op te mogen schrijven voor een wielervedstrijd in zijn gemeente.

Eindelijk kon Wellens zich omkleden. Hij zat dan even bij baron de Bontink, Reginald en andere kennissen.

Daarna reed hij naar huis, gejaagd nu, om het nieuws aan zijn ouders te vertellen. Hij voelde zich niet zeer moe en stooft over de wegen.

Moeder had al enige keren aan het hek gekeken of hij nog niet kwam.

«Daar is hij!» riep ze tot haar man.

Zenuwachtig trad vader Wellens nader. Ook de jongere kinderen waren er.

«De tweede prijs,» juichte Jan.

«Maar jongen toch, de tweede prijs, is het waar,» nikte moeder met een snik.

Ze was zo ontroerd.

«De tweede prijs. Al van de eerste keer gewonnen?» vroeg vader.

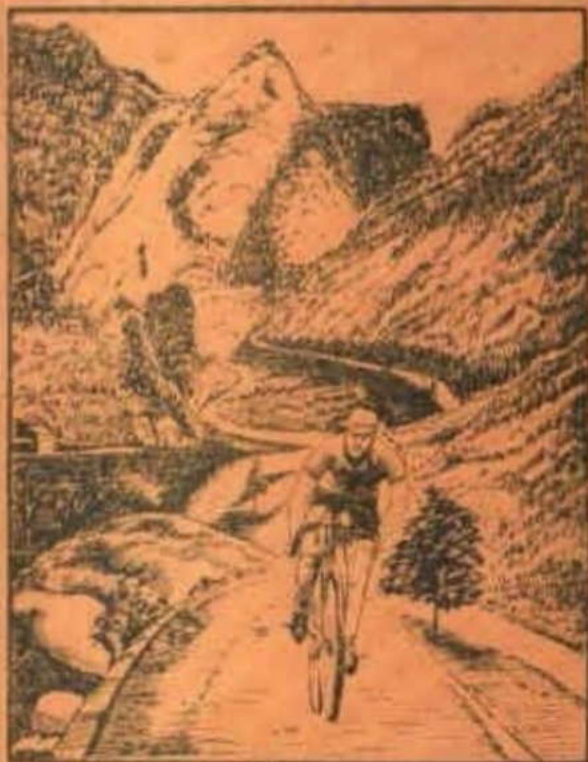
«En het scheelde maar een wiel met de eerste,» vervolgde Jan. «O, het ging goed, ik zal slagen. Vader en moeder, ge zult vrij worden van het kasteel! Ik heb vandaag gevoeld dat het gaat.»

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortrijk.

Jan moest alles vertellen, en zijn ouders luisterden met belangstelling.

Jan overhandigde moeder het geld.

«Houd het jongen,» zei ze.

«Nee, leg het weg, als ik er nodig heb, vraag ik er u... Wacht maar moeder...»

Er was weer wat vreugde in de nederige hofstede.

Na het avondeten begaf Jan zich naar «De Donk» Hij stond onder het duister geboomte. Hij had met Martha afgesproken, dat ze even bij hem zou komen. En daar naderde ze.

«De tweede prijs,» zei Jan dadelijk.

«O, is het waar! Van de eerste keer bij de winners!»

En Martha kuste hem onstuimig.

Jan vertelde over de wedstrijd. En de geliefden hadden ook voor hun toekomst vertrouwen in de wielersport.

Martha beloofde eens te zullen meegaan naar een wedstrijd om Jan te zien rijden.

Toen Martha weer binnen was, verweet de baron haar, door Edmond ingelicht, dat ze Jan ontmoette. Maar Martha antwoordde fier, dat ze haar verloofde trouw bleef, al verbood haar vader, op last van de Porteira, de verkering.

«Gij vergeet, dat gij hier de servante zijt,» snauwde de baron.

«O, ik kan een andere dienst zoeken.»

Martha liep heen. En de baron was nog kwader. Ook de meid beledigde hem.

NIEUWE BEROERING

Dries Roelens zat alleen in het somber keukentje. Hij had gisteren morgen Marianne, zijn scharrelmeidje, weggestuurd. Hij had gemakkelijk een voorwendsel gevonden. En hij raadde haar aan naar de stad te gaan. Dries noemde adressen van verdachte herbergen, waar ze wel een dienst zou vinden. Later kon ze er nog een hele juffrouw worden. Hij gaf haar wat geld. Hij zei dat ze thuis niets moest zeggen, want dat haar vader haar dan hier zou houden om van haar loon te drinken.

Marianne was eerst kwaad geworden en had Dries uitgescholden. Maar hij hoopte dat ze nu toch in de stad zou zijn aanbeland. In één van die kroegen zou het argeloos meisje wel gauw ingeschakeld worden.

«En ze kunnen niets meer op mij steken», zei Roelens bij zich zelf. «Ja, het klein scharminkel moest weg, nu heeft de baron de kans niet meer om mij te dwingen met haar te trouwen. 't Was stom van me dat ik met die prille Marianne aanpapte...»

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM